

Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Vi går nu i gang, og det foregår på den måde, at ministeren får ordet, hver gang et medlem har afsluttet et indlæg, og første gang har 2 minutter til rådighed og følgende gange 1 minut. Medlemmernes taletid er 1 minut.

Efter at spørgsmålet er stillet, kan hovedspørgeren få ordet op til tre gange, og medspørgere kan få ordet én gang. Jeg vil godt her sige, at det er min hensigt at lade hovedspørgeren få det sidste ord. Så det vil sige, at det tredje spørgsmål bliver hovedspørgerens, efter at eventuelle medspørgere måtte have meldt sig.

Når en spørger ønsker ordet, bedes dette markeret ved håndsoprækning over for formanden. Når der trykkes på knappen, er det kun besked til teknikken. Det er meget vigtigt, at den besked også bliver givet, for ellers ved teknikken ingenting. Men formanden ved altså ikke noget, hvis formanden ikke også har set en hånd, altså både besked med hånden og tryk på ønsker ordet-knappen. Og man må ikke begynde at tale, før den røde ring på mikrofonen foran én lyser, for først da er mikrofonen tændt.

Kl. 13.05

Spm. nr. US 8

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg blev så glad lige før jul. Jeg fik sådan en ekstra julehilsen fra statsministeren, fordi statsministeren pludselig proklamerede, at den ene af de to pladser i det konvent, der skal arbejde med en forfatning for Europa, skulle gives til unionsmodstanden i Danmark.

Nu er unionsmodstanden i Danmark jo karakteriseret ved at gå fuldstændig på tværs af partiskel og er ikke repræsenteret alene i det Folketing, der er valgt. Det har vi set ved folkeafstemninger, hvor ca. halvdelen af den danske befolkning stemmer nej til yderligere integration i EU, mens det ikke er tilfældet i Folketinget. Der er ikke i Folketinget 50 pct. eller deromkring, som siger nej til yderligere integration.

Derfor tog vi selvfølgelig statsministerens udsagn som et udsagn om, at unionsmodstanderne nu kunne sætte sig sammen og finde ud af, hvem der bedst repræsenterede unionsmodstanden i det her konvent, og vi har derfor indstillet Drude Dahlerup fra JuniBevægelsen til den plads.

Nu har vi forstået det sådan, at statsministeren alligevel nægter unionsmodstanden at lade sig repræsentere af den person, som vi finder bedst. Derfor vil jeg spørge statsministeren, om det virkelig kan være rigtigt, eller om statsministeren vil revurdere sin holdning til det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det var klart min opfattelse, og det er det stadig væk, at det vil være rigtigt, at der i konventet er en repræsentant for unions skeptikerne i Danmark for at afspejle den del af holdningerne i den danske europadebat. Den holdning havde jeg, og den holdning har jeg.

Men det fremgår meget klart af den beslutning, der er truffet på topmødet i Laeken, at sammensætningen af konventet er sådan, at det skal bestå bl.a. af 30 medlemmer fra de nationale parlamenter. Teksten er meget klar, teksten er meget umisforståelig. Der er tale om 30 medlemmer valgt af og blandt de nationale parlamentarikere. Det er altså to medlemmer af Folketinget, der skal vælges til konventet. Det er meget klart efter den beslutning, der er truffet i Laeken.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo rigtigt, som statsministeren siger, at det fremgår af erklæringen.

Kunne statsministeren forestille sig, at hvis nu f.eks. den tyske forbundsdag, som skal indstille to, kommer til EU-partnerne og siger, at den ene af de to, som de gerne vil indstille til konventet, ikke kommer fra deres parlament, men kommer udefra, så ville statsministeren på Danmarks vegne gøre indsigelser? Kunne man forestille sig, at hvis italienerne på tilsvarende vis ville komme med en, som ikke er valgt fra parlamentet, ville statsministeren gøre indsigelser?

På samme måde: Kan man forestille sig, at de andre lande vil gøre indsigelse, hvis vi fra dansk side siger, at de to repræsentanter, vi ønsker at stille med, skal være de her to mennesker, som vi føler os bedst repræsenteret af fra dansk side, og det har Folketinget bestemt? Skulle de andre lande så gøre indsigelse? Jeg tror det næppe.

Jeg vil spørge statsministeren, når det nu er det svar, der er kommet: Har statsministeren bestrebt sig på at spørge de andre EU-lande, om de i givet fald har problemer, hvis vi finder den ene repræsentant uden for Folketinget? Det er klart, at har man spurgt de andre EU-lande, og de når frem til, at det må vi ikke, det vil de ikke